

Innledning

Et karakteristisk trekk ved flere karismatiske grupperinger på 80- og 90-tallet er vektleggingen av de såkalte “embedsgavene” - dvs. som apostel, profet, evangelist, hyrde eller lærer (jfr. Ef. 4:11). En beslektet vektlegging har også blitt mål-båret blant *norske* karismatikerledere. Så tidlig som i 1974 refererte Aril Edvardsen til den karismatiske bevegelse, ikke bare som “fornylses-”, men også som “restaurasjonsvekkelse.”¹ Et viktig særpreg ved denne restaurasjonsvekkelsen var for Edvardsens vedkommende gjenopprettelsen av de femfoldige tjenestegavene referert til ovenfor.² Sterkest betoning av embedsgavene innen norsk-karismatiske miljøer har vi imidlertid blitt vitne til innen Kristent Fellesskap-bevegelsen hvor de ulike lokalmenighetene innen bevegelsen mottar regelmessig tilsyn av menn med både profet- og apostelutrustning.

Også i USA har man vært fascinert av embedsgavene. Den karismatiske fornyelsesbevegelsen ble nesten kløyyvd i to på midten på 70-tallet grunnet ulik stil-lingstagen til den såkalte “Shepherding”/“Discipleship”-bevegelsen som bl.a. vektla ekstraordinær forkynnerutrustning hvor enkelte av lederne i kraft av sist-nevnte ble betrodd myndighet ikke bare over enkeltmennesker, men over hele menigheter.³ Også den såkalte “Latter Rain”-aksentueringen fra slutten av 40-tallet, selv om den ikke ble anerkjent fra offisielt pinsehold verken i USA eller Canada, fokuserte på embedsgavenes fortsatte aktualitet.

En mer eksklusiv betoning av selve *profetembedet* (og profetgaven!) har vi imid- lertid også blitt vitne til de senere år. Denne profetaksentuering er imidlertid ing-

---

¹ Aril Edvardsen, *Meg har Gud vist* (Kvinesdal: Logos Forlag, 1974) s. 196.

² Edvardsen, *ibid.*, s. 202.

³ At mange av lederne, især i ettertid, hevder at deres myndighet forutsatte at enkeltmen- nesker og menigheter frivillig hadde bedt om deres “autoritative vern og beskyttelse,” forandrer ikke det faktum at mange opplevde at privatsfæren ble invadert av umodne le- derskikkelser som i beste fall hadde vikarierende motiver. (Ron og Vicky Burks, *Damaged Disciples. Casualties of Authoritarian Churches and the Shepherding Movement* [Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 1992].)

en entydig størrelse og favner både enkeltforkynnere og uformelle nettverk mellom lokale menigheter og parakirkelige organisasjoner. Det er dermed kanskje heller ikke annet å vente enn at manglende læremessig sammenfall reflekteres innenfor de ulike grupperingene, dette til tross for at flere av de ulike strømningene trekker veksler på et felles fundament i “Latter Rain”-bevegelsen.⁴ Enkelte menigheter tolker bokstavelig Paulus utsagn om at “dere kan alle tale profetisk” (1 Kor 14:31) og underviser menighetsmedlemmene i hvordan “fungere i det profetiske” på samme måte som andre menigheter gir opplæring i utadrettet evangelisering, idet førstnevnte identifiserer det å “høre fra Gud” med en åndelig disiplin som kan læres av enhver troende.⁵

En av de mest profilerte “profetene” i USA, Bill Hamon,⁶ er grunnlegger og øverste leder for Christian International (CI) og hevdes å ha kurset flere tusen troende i løpet av de siste 20-25 år. Hans CI-Network of Prophetic Ministers, som ble etablert i 1988, har dessuten tilsyn med flere hundre “profetforkynnere” over hele USA, og selv påstår han å ha profetert over mer enn 15.000 personer i løpet av sin om lag 40-årige tjeneste som forkynner.⁷ Ifølge Hamon vil 90-tallet

---

⁴ For nærmere informasjon om denne bevegelsen, se Richard M. Riss, *The Latter Rain movement of 1948 and the Mid-Twentieth Century Evangelical Awakening* (Mississauga, Ontario, Canada: Honeycomb Visual Productions Ltd., 1987).

⁵ Paul Thigpen, “How is God Speaking Today,” *Charisma & Christian Life*, sept. 1989 s. 55.

⁶ Hamon synes å være en av de mest ekstreme “profetene” og enkelte av hans bøker reflekterer et bifall av den såkalte “Manifest Sons of God” læren - som ble forfektet av de mest radikale “Latter Rain” eksponentene på 40- og 50-tallet. Ifølge denne læren behøver den troende ikke å dø fysisk, men kan få del i oppstandelseslegemet allerede. Hamons lære på dette punkt er lite kjent, endog blant hans egne forkynnertilhengere. Om Hamons representant i Europa, Sharo Stone (se note 7) kjenner Hamons bifall av “Manifest Sons of God” læren, samt hvordan hun evt. selv stiller seg til samme lære, vites ikke.

⁷ Paul Thigpen, “How is God Speaking Today,” *Charisma & Christian Life*, sept. 1989 s. 55. En av Hamons medarbeidere, Sharon Stone, flyttet i 1997 til Storbritannia for å etablere Christian International Europe. Flere nordmenn deltok ved en nasjonal profetisk konferanse der samme år. Nordmannen Per Ivar Vinnes fra Hokksund er Stones kontakt i Norge og har åpnet en rekke dører for den amerikanske kvinnen i karismatiske frimenigheter her til lands. Vinnes møtte selv “det profetiske” gjennom amerikaneren Augustine Acala som sammen med et Vineyard-team på 12 personer besøkte Trondheim i 1986. Acala var for øvrig koblet opp mot Bob Jones i Kansas City. Acala inviterte Vinnes til USA, og de ble gode venner. Vinnes arrangerte i perioden 1986-93 møter med amerikaneren i Norge. (Per Ivar Vinnes, intervju, 17.02.99.)

preges av Åndens restaurasjonsgjerning hvor den apostoliske embedsgaven vil bli “[brought to] full power, authority and recognition” på samme måte som de øvrige fire embedsgavene i de fire forutgående tiår angivelig har kommet til heder og verdighet: evangelisten på 50-tallet, pastoren på 60-tallet, læreren på 70-tallet og profeten på 80-tallet. Hamon skriver:

The restoration of the apostolic and prophetic ministries will release the greatest demonstration of God's power in recorded history, with mighty miracles, signs and wonders. The Holy Spirit will urge leaders of different movements to network together. Mutual recognition and relationship will develop between those leading five-fold ministers who are walking in the present truth of God and who are seeking to build Christ's kingdom and not their own.⁸

Hamons innflytelse er vidtrekkende i USA, ikke minst innenfor en rekke sorte *trosmenigheter*, hvor man ikke akkurat har rendyrket lærefader Kenneth E. Hagins trosaksentueringer, men også trekker veksler på alternative tradisjoner, deriblant den profetiske.

Også Bernard Jordan og Don Anderson, for en periode tilbake flittige annonsører i det karismatiske tidsskriftet *Charisma & Christian Life* og dessuten pastorer for henholdsvis the Church of Brooklyn i New York og Faith Community Fellowship i Jackson, Mississippi, identifiserer seg opp mot Hamons variant av profetvekkelsen. De arrangerer storstilte profetiske kampanjer med titulerte apostler og profeter i hovedrollen!⁹

Den gruppen det utvilsomt har vært mest blest om, er imidlertid de såkalte “Kansas City’ profetene.” Det er derfor disse som i det følgende vil bli gjenstand for mine betraktninger. Min interesse for sistnevnte “profeter” har blitt vakt blant annet på grunn av at deres historikk til dels overlapper med Vineyardbevegelsens, som jeg for øvrig tidligere har redegjort for i en nylig publisert artikkel.¹⁰ I denne beklaget jeg at “Kansas City’ profetene” ikke ble viet annen oppmerksomhet enn en flyktig referanse, dette til tross for at en saksvarende gjennomgang av Vineyardbevegelsens historikk er ufullstendig dersom bevegelsens interaksjon med “Kansas City’ profetene” utelates, hvilket den altså ble!¹¹

---

⁸ Michele Buckingham, “1990 Prophecy: What Is the Spirit Saying to the Church,” *Charisma & Christian Life*, jan. 1990 s. 76.

⁹ Paul Thigpen, “The new black charismatics,” *Charisma & Christian Life*, nov. 1990 s. 62-63.

¹⁰ Geir Lie, “Vineyard-bevegelsen i USA og Norge - en kortfattet historikk,” *Fast Grunn* Nr. 1 1999 Årg. 52 s. 45-52.

¹¹ Lie, *ibid.*, s. 51.

“Profetenes” virksomhet har primært vært sentrert rundt menigheten Kansas City Fellowship. Vi fortsetter derfor med en kortfattet presentasjon av menighetens hovedpastor, samt av noen av de mest toneangivende “profetene” som har influert menigheten.

Mike Bickle

Menigheten i Kansas City, nemlig Kansas City Fellowship, ble grunnlagt av Mike Bickle. Amerikanerens første møte med karismatisk kristendom skjedde i det han som 16-åring forvillet seg inn i en Assemblies of God menighet hvor han endog talte i tunger, dette til tross for at han etter sigende ikke hadde hørt om fenomenet tidligere. Ungguttens ledere i den presbyterianske menigheten han tilhørte fikk imidlertid overbevist ham om at tungemåls erfaringen var av demonisk opprinnelse, og Bickle fraskrev seg nevnte erfaring i samme stund. Bickle ble nå gradvis introdusert for en rekke fremtredende reformerte forfattere som J.I. Packer, Jonathan Edwards og Martyn Lloyd-Jones.

I 1976 tok Bickle ansvar for en liten forsamling på om lag 25 personer, tilsynelatende uten å vite at mange av sognebarna identifiserte seg opp mot den luthersk-karismatiske fornyelsesbevegelsen i USA. Først etter 6 måneder - hevder Bickle i ettertid - ble han klar over at han hadde tatt pastoransvar for en *karismatisk* forsamling, idet en av menighetslederne gjorde oppmerksom på at noen av nykommerne i menigheten ennå ikke talte i tunger! Menigheten hadde nå for øvrig vokst til om lag 75 personer.

Allerede året etter, til tross for at Bickle ennå ikke selv ville karakterisere seg som noen karismatiker, hadde han sagt ja til å bli ungdomspastor i New Covenant Fellowship, en “radikalt karismatisk menighet i St. Louis i Missouri” som Bickle i ettertid skriver.¹² Bickles gradvise tilvenning til karismatisk kristendom fortsatte. I september 1979 ble Bickle pastor for en nyetablert karismatisk menighet, også denne i nærheten av St. Louis, Missouri. Det var i denne menigheten at Bickle ble konfrontert med profetgaven i sin mest dirigerende form. En “mystiker” ved navn Augustine påberopte seg nemlig å være under Åndens inspirasjon idet han uttalte at Bickle sammen med kona Diane skulle plante en ny karismatisk menighet i byen Kansas City. I juni 1982 møtte Bickle dessuten Bob Jones som også hevdet å ha “profetutrustning.” Bickle var til å begynne med usikker på sannhetsgehalten hva angikk “profetenes” ekstraordinære Gudserfaringer, hvilke

---

¹² Mike Bickle, *Den profetiske tjeneste* (Ottestad: Prokla-Media, 1998) s. 27.

inkluderte både “hørbare stemmer, besøk av engler [og] syner som var som en film i fulle farger og tegn på himmelen.”¹³

Bickle sa opp pastorstillingen i St. Louis i september 1982 og dro samme måned på pastorkonferanse til India. Han rakk også en tur innom Kairo, Egypt hvor han hevder å ha hørt Guds “innvendig hørbar stemme,” uvisst hva som kan ligge i en slik karakteristik. Gud påstås å ha sagt: “Jeg vil forandre forståelsen av kristentroen og måten den uttrykkes på i løpet av én generasjon.” Bickle opplevde så å si løftet om en *ny reformasjon* og tolket første del av løftet – “forståelsen av kristentroen” - med referanse til de ikke-troende. Bickle skriver:

I den første menighets tid var folk redde for å ha omgang med de troende, selv mer tilfeldig omgang, delvis på grunn av den overnaturlige kraften som var virksom. I 1990-årene anser de fleste ikke-troende kirken som irrelevant. Gud vil forandre måten ikke-troende ser på menigheten. Igjen vil de bli vitne til Guds underfulle, men skremmende kraft i menigheten.¹⁴

Siste del av det samme løftet, derimot, - “måten [kristentroen] uttrykkes på”-hevdes å bety “måten Kristi legeme gir uttrykk for sitt samliv på.” Bickle var overbevist om at menigheten skulle “fungere som et sunt legeme i Guds kraft og kjærlighet, i stedet for bare å være møte- og programbasert i sin fremtreden og struktur.”

Bickle både var og er overbevist om at Guds løftesord rent innholdsmessig samsvarer med profetordene i Joels bok kapittel 3 (v. 1-2) og Acta 2 (v. 17-18) - nemlig: “Engang skal det skje at jeg utøser min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal tale profetord; de gamle blant dere skal ha drømmer, og de unge skal se syner. Selv over trelles og trelkvinner vil jeg utøse min Ånd i de dager.” For - som Bickle hevder videre: “Forståelsen av kristentroen og hvordan den uttrykkes kommer til å bli forandret ved en stor Åndsutgydelse som vil krysse alle slags nasjonale, sosiale, etniske og kulturelle grenser.”¹⁵

---

¹³ Bickle, *ibid.*, s. 28.

¹⁴ Bickle, *ibid.*, s. 38.

¹⁵ Bickle, *ibid.*, s. 39. Bickles forståelse av en global innhøstning eller verdensvekkelse samsvarer med både den tidlige pinsebevegelse og den såkalte “Latter Rain” aksentuerings allegoriske fortolkning av det palestinske regnfallet - høstregnet og vårregnet. (D. William Faupel, *The Everlasting Gospel. The Significance of Eschatology in Pentecostal Thought* [Sheffield, UK: Sheffield Academic Press, 1996] s. 30-36.)

I november samme år (1982) flyttet Bickle til Kansas City i samsvar med Augustines “profetiske” direktiv og initierte 3 timers bønnemøter hver eneste kveld. Man samlet til å begynne med om lag 15 personer, og har faktisk holdt de regelmessige bønnesamlingene vedlike fram til 1992, bortsett fra med noen få unntak i forbindelse med enkelte høytidsdager. Fra oktober 1984 og to år framover arrangerte menigheten endog 3 daglige bønnesamlinger hvor man først og fremst bad om vekkelse over USA generelt og over Kansas City spesielt. Senere begynte man også å be spesifikt for England, Tyskland og Israel.

Bob Jones

Bickles møte med forunderlige “profetskikkelser” opphørte ikke idet han forlot den karismatiske menigheten i St. Louis. 7. mars 1983 - kun få måneder etter flyttingen til Kansas City - dukket Bob Jones (f. 1930) opp på kontoret hans. Jones tilhørte en annen menighet i Kansas City, men hevdes å ha “profetert” året i forveien om at en ny menighet bestående av unge mennesker ville bli etablert i byen i 1983, og at disse på en særskilt måte ville vektlegge forbønn for vekkelse. Jones maktet å overbevise Bickle om at han selv var en sann Guds profet som skulle finne sin profetiske funksjon i Bickles nyetablerte menighetsarbeid som nettopp skulle være en “profetisk menighet.”

Bob Jones hevder etter sigende å ha opplevd sin første åndelige besøkelse 9 år gammel, idet en engel viste seg for ham, blåste i en trompet for så å forsvinne igjen. Til tross for to ytterligere åndsopplevelser i løpet av ungdomstiden, hevder Jones at dette ikke var tilstrekkelig for å bevare ham for kristentroen. Bickle skriver:

Da Bob var tretten, hørte han en ytre stemme fra himmelen rope ut navnet hans. Da han var femten, så han seg selv i et syn foran Guds trone. Den erfaringen gjorde Bob vettskremt. Det tok ham flere måneder å komme over synet.¹⁶

Bickle karakteriser sin profetvenn som forhenværende “tyv, bråkebøtte, hjemmebrenner og alkoholiker.”¹⁷ I voksen alder kom imidlertid Jones igjen til tro og hevder derigjennom at profetgaven umiddelbart manifesterte seg i hans tjeneste. I forlengelse av en “ute av legemet” opplevelse hevder han at Gud gav ham følgende profetord: “You go back and teach the leaders of the latter day church that the old leadership is coming to an end. A new quality of leadership across the

---

¹⁶ Bickle, *ibid.*, s. 178.

¹⁷ Bickle, *ibid.*, s. 177.

earth with a deep commitment to the Word of God, a passion for Jesus, and a burden for holiness is coming into being to bring forth the bride of Christ.”¹⁸

Allerede i 1979 skal Jones etter sigende gjennom Herrens Ånd ha fått informasjon om en kristen gruppering sørøst for Los Angeles som Ånden titulerte “worship and compassion.” Jones fikk samtidig løfte om at han i 1983 skulle møte en gruppering titulert “prophetic and intercession”, samt at de to grupperingene kom til å fusjonere. At Bickles Kansas City menighet identifiseres med “prophetic and intercession”, overrasker neppe, Bickle og Jones møttes jo første gang i juni 1982 - før Bickle flyttet til Kansas City for å etablere menighet! Gjennom Jones fikk menigheten først i januar 1984 innsikt i grupperingen “worship and compassion” - det overrasker dog ikke at både “profet” Jones og “pastor” Bickle sammen med flere andre fra Kansas City menigheten i juni samme år deltok på det første MC510 kurset i kirkevekst som Vineyardleder John Wimber åpnet for offentligheten. Wimbers undervisning fascinerte, og Bickle fikk derigjennom sin bekreftelse på at Vineyard var identisk med “worship and compassion”, samt at Guds vilje for de to grupperingene var fusjonering! Det skulle imidlertid vise seg å gå flere år før fusjoneringen ble iverksatt.

Paul Cain

Augustine, “profeten” som opprinnelig hadde forutsagt at Bickle skulle plante menighet i Kansas City, fortalte Bickle samme år om enda en “profet”, nemlig Paul Cain. Tre år senere, i april 1987 møttes Cain og Bickle på en konferanse i Birmingham, Alabama. Måneden etter kom Cain til Kansas City på sitt første besøk til menigheten. Han ble forbløffet over å se menighetens daværende lokale som minnet ham om en visjon han påstod gjentatte ganger å ha sett gjennom årenes løp. I visjonen hadde han nemlig sett menighetsbygningen for sitt indre med skiltet “Joel's Army in training.” Cain var overbevist om at profetien i Joel 2 om en mektig hær hadde referanse til en gruppe troende som Gud ville reise opp i de siste dager. Gud ville ikke lenger jobbe gjennom “superstars”, men ville ta seg ut tjenere blant ordinære troende. Disse skulle ledes av “a new breed of leaders and

---

¹⁸ David Pytches, *Some said it thundered: A Personal Encounter with the Kansas City Prophets* (Nashville, Tennessee: Thomas Nelson Publishers, 1991) s. 77. Så langt jeg kan bedømme, har ikke Bickles menighet tatt eksplisitt avstand fra den ekklesiologi som forektes gjennom Jones angivelige profetbudskap selv om menigheten pr. i dag reflekterer en økumenisk praksis som synes å være på kollisjonskurs med “profetytringen.” Det må derfor være legitimt å stille spørsmål ved hvorvidt nåværende praksis er strategisk motivert eller røper genuint økumenisk engasjement med respekt for andre trossamfunns teologi, ikke minst hva menighetsstruktur og ledelsesmodeller angår.

teachers who would work only for the glory of God.”¹⁹ Som Bob Jones er også Cain influert av 40-tallets “Latter Rain” bevegelse som mente Gud ville gjenreise “menigheten” gjennom et karismatisk lederskap, og at det ikke ville være noen kontinuitet mellom våre dagers trossamfunn og den restaurerte “menighet.”

Mike Bickle skriver om Cain at han ble kalt til den profetiske tjeneste mens han var i mors liv - presis som døperen Johannes og Jeremia.²⁰ Cains mor, som for øvrig døde i 1990, 104 år gammel, påstod at en engel viste seg for henne mens hun var gravid med sønnen. Den himmelske budbæreren forkynte at hun skulle føde en sønn, gi ham navnet Paul (tilsvarende Paulus på norsk), idet han angivelig “would go forth and preach the gospel in the same power as Paul the apostle.”²¹ Cain var aktiv helbredelsesevangelist i USA på 50-tallet og reiste rundt med et møtetelt som rommet 12.000 møtebesøkende.²² Han påstår imidlertid i 1958 å ha avvirket tjenesten på grunn av det moralske forfall som preget mange av hans helbredelseskolleger. Gud skal ha tatt Cain tilside - for en periode på 25 år- og deretter igjen ha reist ham opp som sannhetsvitne, denne gang for å inneha en sentral posisjon i “den store endetidsvekkelsen som vil gjøre den verdensvide oppfyllelsen av Joel 3/Apgj.2-profetien fullstendig.”²³ Bickle hevder videre at Cain i kraft av sitt påståtte profetembede har møtt to av USAs presidenter, samt

---

¹⁹ Bill Jackson, *Word & Spirit. A History of the Vineyard*, upublisert bokmanus, 1998 s. 90.

²⁰ Bickle, *ibid.*, s. 174.

²¹ “Paul Cain's Mother Dies at 104,” *Charisma & Christian Life*, juni 1990 s. 30.

²² Cains påståtte suksess til tross, han er ikke nevnt med et ord i David Edwin Harrells standardverk hva angår etterkrigstidens helbredelsesaksentuering innen amerikansk pinsebevegelse i perioden 1946-59, nemlig *All Things Are Possible. The Healing and Charismatic Revivals in Modern America* (Bloomington, Indiana University Press, 1975). Harrells neglisjering ville vært oppsiktsvekkende dersom de fantastiske historiene om Cains forkynnerkarriere på 50-tallet hadde vært sannferdige. Vineyard forkynner Bill Jackson skriver: “[Cain’s] manager purchased the world's largest tent to conduct [Cain’s] crusades. Everywhere [Cain] went God filled the tents and great miracles and salvations followed his ministry.” (Jackson, *ibid.*, s. 81.)

²³ Bickle, *ibid.*, s. 41.

flere av Europas og Midtøstens respektive statsoverhoder for å gi dem “ord fra Gud.”²⁴ For - som Bickle skriver:

Jeg tror dette vil skje oftere og oftere etter som Gud reiser opp flere profetiske personer som [Cain], mennesker som får klar innsikt i hjerters hemmeligheter så vel som klarhet om fremtidige hendelser. Denne typen profetisk tjeneste tiltrekker seg oppmerksomhet fra mennesker fra alle livsområder, inkludert presidenter og konger over nasjoner.²⁵

Vineyardbevegelsen møter Kansas City Fellowship

I 1987 “profeterte” Bob Jones at fusjoneringen mellom Vineyard og Bickles menighet ville starte i januar året derpå. På dette tidspunktet hadde Vineyardbevegelsen ikke bare initiert kontakt med Bickle og hans profetvenner, men også med Paul Cain, som dog ikke av den grunn flyttet til Kansas City for å være en del av Bickles menighet. Vineyardmenighetene bar på dette tidspunkt preg av intern maktkamp i ledersjiktet, og under en pastorskonferanse i Anaheim sommeren 1988 opplyste kollega Jack Deere til John Wimber at Cain hadde “et ord fra Herren” til Wimber. Cain bar dessuten fram et nytt “ord fra Herren” i desember samme år, og i ettertid heter det at Cain med profetisk klarsyn på forhånd hadde uttalt at møtet mellom ham selv og Wimber ville falle på samme dag som et jordskjelv ble utløst. Hensikten med jordskjelvet skulle være å overbevise Wimber om at Gud hadde en strategisk hensikt med møtet for Vineyardbevegelsens vedkommende. Cains budskap til Wimber denne gang var at Gud var klar til å dømme bevegelsen som sådan om ikke Wimber avskjediget et fåtall av lederne grunnet personlig synd.

Cain kom for en kortere tid innenfor Wimbbers næreste krets av medarbeidere og deltok ved flere av Vineyardbevegelsens konferanser i 1989. Under en “spiritual warfare conference” i Anaheim i februar uttalte Cain fra plattformen at Gud hadde gitt ham “a torch with which to initiate the ‘last days’ ministry.” Gud ønsket dessuten ifølge samme “profetbudskap” at Cain skulle tilby Vineyardbevegelsen den tente ildfakkelen.²⁶

---

²⁴ Paul Cain hevder: “Prophets will regain the respect of religious and secular leaders as they accurately tell what is about to take place and what role each leader will have. [...] By the end of the decade, the whole earth will view the church in a different light.” (Michele Buckingham, “1990 Prophecy: What Is the Spirit Saying to the Church,” *Charisma & Christian Life*, jan. 1990 s. 75.)

²⁵ Bickle, *ibid.*, s. 143.

²⁶ Jackson, *ibid.*, s. 91.

Under en pastorkonferanse i Denver i august måned ble det gitt ytterligere “profetord”: Gud var iferd med å reise opp en ny generasjon troende som kun var opptatt av Guds rettferdighet og hans ære på jorden. Denne generasjon var ikke identisk med datidens foreldregenerasjon, men henseilte derimot på deres barn. Gud var dessuten iferd med å “reveal the heart.” Dette ville skjje gjennom “offending the mind.” Gjenreisningen av det apostolske og profetiske embedet hadde så vidt begynt på 80-tallet, men ville “come to maturity” i det påfølgende tiår. Gud var iferd med å reise opp Joels hær, og menigheten ville bli en plettfri brud som Jesus snart ville hente hjem til himmelen. Gud var iferd med å reise opp bymenigheter som i sin styringsmodell ville være forbundet med apostolske team som skulle reises opp for hver by. Tolv hovedstrømmer ville oppstå og gjensidig innvirke på hverandre. De hadde alle en åpenbaringssannhet, men ville være i behov av supplement fra de øvrige 11 hovedstrømmene. Den første av de 12 var Vineyardbevegelsen med sin “worship and compassion.” Denne skulle fusjonere med Kansas City menighetens “prophetic and intercession.” Ikke alle “profetutsagnene” berørte imidlertid Vineyardbevegelsen. Det ble også “profetert” om en 3. verdenskrig, bruk av atomvåpen, samt at Lake Michigan ville legge store deler av “the Midwest” under vann.²⁷

I løpet av samme pastorkonferanse “profeterte” Cain over John Mumford, pastor i S.W. London Vineyard i England at “revival will probably find its starting point somewhere in October there, when the Lord will just start to move throughout London and throughout England.” Mumford var overbevist om at vekkelsens ild ville antenne London i oktober 1989 og var til å begynne med ikke villig til å avvise profetien til tross for at den ikke gikk i oppfyllelse. Kanskje var Cains *Gudsåpenbaring* genuin mens han egen *fortolkning* (vekkelse over London i oktober 1989) og *anvendelse* (om vekkelse uteble, var “åpenbaringen” feilaktig) kritikkverdige.

I oktober 1990 kom Wimber til England. 4 måneder tidligere -i juli - hadde han Cain med seg til London for å introdusere “det profetiske” overfor de britiske kristenlederne og på den måten forberede dem for hans egen konferanse i oktober. 14. juli møtte både Wimber, Cain og Mumford sammen med britiske ledere som hadde stilt seg noe nølende og reservert til oktoberkonferansen. En av disse utfordret nå Cain på hans “profetutsagn” over Mumford året i forveien. Cain stod imidlertid fast på at “profetutsagnet” fra 5. august var fra Gud, ja, ikke nok med det - han fikk nå på nytt “Ånden” over seg og uttalte følgende inspirasjonsord: “Thus saith the Lord: Revival will be released in England in October of 1990.”

---

²⁷ Jackson, *ibid.*, s. 92.

Man kan saktens forundre seg over at John Wimber tilsynelatende ganske ukritisk anerkjente autensiteten i de mange “profetord” fra kretsen rundt Bickle. Kanskje har dette forhold sammenheng med at en av “profetskikkelsene”, nemlig Bob Jones, ble redskap for Wimbers sønns omvendelse? Vineyardpastor Bill Jackson skriver:

One day Bob Jones showed up at Wimber's house and told him that he was there to see his estranged son. John told him that he didn't understand. The boy didn't live there and wouldn't be coming anytime soon. But then, suddenly, there he was - out of the blue. Bob had specific words for the boy that broke his heart and opened him up to repent before the Lord and become reconciled with his family. It was a miracle that John and Carol [Wimber] would never forget and would underlie all the struggles he would have with the prophetic ministry in the future, thus creating great tension for him.²⁸

Det er iallfall et faktum at Wimber fra rundt 1990 regelmessig delte plattform med Cain og Bickle, samt at “profetforkynnere” som Bob Jones, John Paul Jackson, Jim Goll og Larry Randolph fikk invitasjoner til å forkynne i en rekke Vineyardmenigheter. Også forkynnere uten tilknytning til Kansas City menigheten, som Leonard Ravenhill, Rick Joyner og Francis Frangipane deltok i denne perioden som forkynnere på en rekke Vineyardkonferanser.

Kansas City Fellowship fusjonerer formelt med Vineyard

I mai 1990 forelå et 233 siders dokument med tittel “Documentation of the Aberrant Practices and Teachings of Kansas City Fellowship (Grace Ministries)” hvor karismatikerpastor Ernie Gruen og hans stabsmedarbeidere uttalte heresidom over Bickles menighet. Gruen fikk støtte fra om lag 40 medpastorer bare i Kansas City området i tillegg til “Pat” Robertson og dennes “700 Club.”

Bickle hadde imidlertid allerede i mai 1989 kontaktet Wimber med tanke på å få menigheten identifisert som del av Vineyardbevegelsen, og 12. mai 1990 ble de tatt opp i Vineyardfelleskapet og endret menighetens navn til Metro Vineyard Christian Fellowship of Kansas City (MVF).²⁹ Om fusjoneringen gjerne var et resultat av lengre tids tilnærming mellom de to grupperingene og i så måte synes å ha vært ideologisk motivert, hersker det vel samtidig liten tvil om at Vineyardparaplyen opplevdes som et kjærkomment “covering” for Kansas Citymenigheten, idet motstanden mot menighetens profetaksentueringer på dette tidspunkt raste som aller verst. Wimber gikk offentlig ut og tok avstand fra Gruens anklager mot menigheten, samt mot Paul Cains forkynnelse. (Dette til tross, de

---

²⁸ Jackson, *ibid.*, s. 95.

²⁹ “Kansas City Fellowship Joins Vineyard,” *Charisma & Christian Life*, juli 1990 s. 34.

fleste av ankepunktene mot menigheten var relatert til Bob Jones!) Wimber hadde like fullt enkelte innvendinger mot menighetens tro og praksis. Disse inkluderte bl.a.: (1) “A lack of accountability for prophecy”; (2) “Allowing prophetic men to teach who were not gifted to do so”; (3) “The attempt by some prophetic men to establish doctrine on the basis of prophecy.”³⁰

Hvetebrødsdagene skulle imidlertid vise seg å bli kortvarig. Stadig flere historier om ikke-oppfylte profetier begynte å sirkulere i Vineyardmiljøet. I 1991 ble det dessuten kjent at “profet” Bob Jones hadde “falt i synd”.³¹ Jones fikk nå forbud mot å forkynne i Vineyardsammenheng og ble satt under tilsyn av forkynner Larry Alberts.³² Først under en pastorkonferanse i Anaheim i 1995 gikk dog Wimber offentlig ut og sa at han angret at han hadde ledet trossamfunnet gjennom den “profetiske” perioden. Det var nå tydelig at Wimber var svært desillusjonert over vekkelsen som uteble over Storbritannia i 1990.³³ Heller ikke var Wimber enig med “profetenes” Latter Rain-ekklesiologi som søkte en isolasjonslinje overfor tradisjonelle trossamfunn, og iallfall ingen brobygging - om ikke annet enn for strategisk vinnings skyld. Isolasjonslinjen synes imidlertid å være forlatt, og i dag har de fleste “profetmiljøene” om ikke annet så iallfall et *verbalisert* ønske om å være til velsignelse for og å berike andre kristne trossamfunn. Om deres profetanliggende representerer noen reell berikelse, er likefullt en helt annen sak.

Selv om Vineyardbevegelsen fra rundt 1991-92 søkte tilbake til sin opprinnelige identitet og valgte å nedtone det “profetiske”, ble det ikke noe formalisert brudd med trossamfunnet og Kansas City menigheten før 8. august 1996. Det som utløste skismaet var gjerne Vineyardbevegelsens oppgjør med “Toronto”manifestasjonene. Bickles Kansas City “profeter” var svært positivt innstilt til

---

³⁰ Jackson, *ibid.*, s. 98.

³¹ “The sins for which Bob [Jones] has been removed from ministry include using his gift to manipulate people for his personal desires, sexual misconduct, rebellion against pastoral authority, slandering leaders and the promotion of bitterness within the body of Christ. [...] His actions have necessitated his being removed from ministry at this time.” (*Buckingham Report* jan./feb. 1992 s. 22.)

³² Alberts var imidlertid ikke en del av Vineyardbevegelsen. Han har klarert Jones som forkynner, denne klareringen er dog ikke blitt anerkjent innen Vineyard. Jones virker nå mye sammen med Rick Joyner, også han regnet som “profet.” (“Rick Joyner is the executive director of MorningStar Publications in Charlotte, North Carolina and is the editor of *The Morning Star Journal*. [Jamie Buckingham, “The Prophet's Calling,” *Charisma & Christian Life*, jan.-feb. 1992.])

³³ Jackson, *ibid.*, s. 107.

“Toronto.” Dette skyldtes gjerne at de tolket “Toronto”fenomenet som Guds fullbyrdelse av tidligere profetord de selv hadde mottatt. Allerede i 1983 hevder nemlig både Bickle og Bob Jones uavhengig av hverandre å ha fått profetbudskap vedrørende en verdensvid vekkelse. Jones fikk det endog for seg at denne vekkelsen ville kulminere i “the end-time move of God” og at vekkelsen ville komme i 1993. Også Larry Randolph hevder å ha hørt fra Gud - for hans vedkommende skjedde dette i 1986, idet Gud informerte om at Åndens regn over jorden ville falle fra og med høsten 1993. Nyttårsaften 1993 skal så Paul Cain ha “profetert” i Vineyardmenigheten i Anaheim at en ny Åndens bølge var i anmarsj og at denne ville bli til velsignelse for hele Vineyard. Noe senere tok han kontakt med John og Carol Wimber og forklarte dem at profetien fra nyttårsaften ikke nødvendigvis henspeilte på dem selv. Tre uker senere skal så “Toronto”fenomenet ha blitt initiert i daværende Vineyardpastor John Arnotts Toronto Airport Vineyardmenighet.³⁴

I tillegg til Bickles kritikk av Vineyardbevegelsen fordi denne angivelig ikke hadde kjent sin besøkestid, men hadde avvist “Åndens vær” over Toronto, ble bruddet mellom Kansas City-menigheten og Vineyard dessuten årsaksforklart med sistnevntes gradvise nedtoning av Kansas City menighetens hovedanliggende: nemlig “the prophetic movement, intercessory prayer, sacrificial giving and holiness.”³⁵ Bickles menighet har nå tatt navnet Metro Christian Fellowship.

Norske forhold

Også i hjemlandet har vi hatt besøk fra flere av “profetmiljøene.” Bob Conner, eksempelvis har vært invitert av bl.a. Ungdom i Oppdrag. Forut for dette - allerede i 1988 hadde Wimber med seg Paul Cain på lederkonferanse til Göteborg. Her deltok også Rick Joyner. Tidligere forstander i Oslo 1. Baptistmenighet, Billy Taranger, hørte dessuten Joyner sammen med en amerikansk kollega, Brent Rue, under en felleskristelig konferanse i Stockholm ved en senere anledning.

I løpet av 1992 (eller muligens 1993) arrangerte Oslo 1. Baptistmenighet sammen med misjonsmenigheten Betlehem og Oasebevegelsen fellesmøter med Rue og Joyner. Møtene ble etterfulgt av et oppfølgingsseminar med nåværende Vineyardpastor Hans Sundberg og Ronny Laas. Møtene ble stort sett holdt i Betlehem, og selv om mange opplevde disse positivt, var det nok for de flestes ved-

---

³⁴ Jackson, *ibid.*, s. 142-143.

³⁵ Marcia Ford, “Toronto Blessing Spreads Worldwide,” *Charisma & Christian Life*, nov. 1996 s. 15.

kommende noe uvanlig med 1/2 times lovsang før forkynnelse om profetgavene. Amerikanerne hevdet å få “bilder” vedrørende enkeltmennesker i forsamlingen som ble tolket høyt. Det ble i forkynnelsen understreket at profetiske budskap ikke alltid var fra Gud, - kanskje var det kun enkeltdeler som var inspirert av Guds Ånd, og, i verste fall at alt måtte tilskrives “menneskelig innslag.” De som fikk profetord uttalt over seg, ble derfor oppfordret til å ta kontakt med menighetslederne i etterkant for å samtale over de uttalte profetordene. Om disse ikke syntes å passe, ble man bedt om å glemme hele saken. Kanskje var “bildet” som Joyner/Rue hadde sett for sitt indre inspirert av Guds Ånd, mens tolkningen var menneskelig? Slik gav “profetene” seg selv ryggdekning, og Taranger opplever - i alle fall i ettertid - at møtene bar mer preg av “show enn realiteter.”³⁶

De såkalte “‘Kansas City’ profetene” og disses kobling opp mot den amerikanske Vineyardbevegelsen, ble også raskt kjent i Norge. Tidligere pastor i Oslo Vineyard, Kjell Aasmundrud, fikk tilsendt undervisningskassetter fra Bickles menighet fra februar 1989. Den amerikanske forkynneren Larry Randolph, som for øvrig besøkte Oslo Vineyard i 1992, var gjerne den første som var influert av profetaksentueringen som besøkte Norge.³⁷

Også Kristkirken i Bergen kom tidlig i berøring med den såkalte “profetbevegelsen.” Dette skjedde primært gjennom de to forkynnerne Marc Dupont og Larry Randolph. Kristkirkens pastor Reidar Paulsen traff Dupont første gang på en lederkonferanse i Sverige høsten 1993. Begge de amerikanske forkynnerne har vært innom Bergen Frikirke før denne ble splittet og Kristkirken ble initiert i mars 1994. Også Paul Cain har vært innom Kristkirken, for hans del i 1996. Dette var for øvrig hans første Norgesbesøk.³⁸

Flere av “‘Kansas City’ profetene” har gitt viktige impulser til norsk Vineyardbevegelse og deltok bl.a. under Oslo Vineyards pinsekonferanse i 1998. Størst har imidlertid innflytelsen vært i Grenlandsområdet. En sentral person i så måte er den tidligere anglikanske karismatikerpresten David Saunders. Paul Cain hadde tidligere bedt Saunders flytte fra Storbritannia til Kansas City for å initiere et “profetisk retreatsenter,” Shiloh, hvor spesielt kristne lederskikkelser kunne komme avsides for en tid for på den måten å bli betjent med “profetord.” I 1997 var Saunders på Europatur både for å informere om, og, sikkert også samle inn penger til Shiloh i Kansas City.

---

³⁶ Billy Taranger, intervju, 18.12.1998.

³⁷ Kjell Aasmundrud, intervju, 26.10.1998.

³⁸ Reidar Paulsen, intervju, 28.11.1998.

Paul Cain hadde en kontaktperson i Oslo (som for øvrig har bedt om å få være anonym) som Saunders oppsøkte. Mens Saunders var i Oslo, fikk han høre om forretningsmannen Tore Kjell Drangslund fra Skien som tidligere hadde finansiert turer til Toronto for et 40-talls pastorer. (Drangslund har senere også finansiert turer til Kansas City!) Saunders ringte nå Drangslund og avtalte et besøk også til Skien. Drangslund samlet en gruppe av sine venner til privat samling med den britiske ex-anglikaneren. Denne “profeterte” over dem, og de fleste mente å ha opplevd Guds nærvær på en håndpåkkelig måte.

Dette var i mai 1997. Saunders kom tilbake til Skien i underkant av 2 uker senere - nå til en større fornyelseskonferanse som ble arrangert av flere pastorer sammen. Også dette opplevdes positivt. Mange vitnet om personlig fornyelse, ikke minst gjaldt dette forkynnere, som dessuten opplevde en styrking av de relasjonelle båndene til øvrige pastorer i Skiensområdet.

Saunders hadde allerede under sitt første besøk til Skien “profetert” om vekkelse over Skien. Dette ble nå utvidet til å gjelde vekkelse over hele landet! Etter at konferansen var avsluttet, fortsatte man derfor med ukentlige bønnesamlinger i Metodistkirken. Disse ble kalt “Fra fornyelse til vekkelse.” Det ble nedsatt en arbeidsgruppe som inviterte Saunders tilbake i november. 24 pastorer fra Grenlandsområdet stod nå som innbydere til konferanse med Saunders, Cain og Sam Storms (sistnevnte ansvarlig for Kansas City-menighetens bibelskole).

I februar 1998 kom Ungdom i Oppdrag til Grenlandsområdet med eget evangeliseringsopplegg (Impact Tours). Noen av Grenlandsforkynnerne følte nå at man var inne i en ny fase og at Saunders m.fl. hadde formidlet det de hadde å bidra med. Andre igjen ønsket å styrke relasjonene til Saunders og hans “profetteam”, blant disse var Drangslund. Også pinsemenigheten Evangeliehuset i Porsgrunn har latt seg fascinere ytterligere og derfor arrangert møter med amerikanerne på våren 1998. Arbeidsgruppa for “Fra fornyelse til vekkelse” er for øvrig fremdeles intakt og pleier kontakten med Saunders.

Et sentralt anliggende for de amerikanske “profetene” har vært inspirasjonsbudskapet om at Norge står foran en stor innhøstning av menneskesjeler. Som for den tidligere “Toronto”bevegelsen, fokuseres det også blant “profetene” på nødvendigheten av å bli forberedt (åndelig utrustet) for en fremtidig vekkelse. Flere av de samme manifestasjonstryngene som under “Toronto” gjør seg gjeldende - som latter og gråt, eksempelvis - og tolkes som indikasjon på at man er under Åndens berøring og derigjennom istandsettes til kommende vekkelsestider. Lite og ingenting har foreløpig blitt forkynt her til lands om nødvendigheten av nye menighetsstrukturer. Tvert imot vitner både “profeter” og tilhengere om en fornyet kjærlighet til alt Guds folk uten at dette innebærer at man har fått visjon for noen formalisering av denne “enhet” som derigjennom må resultere i noen brodd mot de eksisterende trossamfunn og deres ledelsesstrukturer. Snarere er det vel

slik at flere av “profetene” har ytret ønske om å “være til velsignelse” for “alt Guds folk” uten å ha hatt noen baktanker om at de gamle trossamfunns strukturer skulle behøve å oppgis. Om sistnevnte moment skulle være en riktig observasjon, kan ikke dette bety annet enn at “‘Kansas City’ profetene” er i ferd med å fjerne seg fra sin tidligere “Latter Rain” orientering og i reell forstand er blitt mer genuint økumenisk orientert. Om Kansas aktørenes økumeniske engasjement er reelt eller fiktivt, er det like fullt for tidlig å “profetere” om. Svaret på dette spørsmålet burde vel heller ikke ha noen eksplisitt profetutrustning som forutsetning. Om Kansas aktørene var villige til å utdype hvordan de i dag stiller seg til tidligere “profetytringer vedrørende nødvendigheten av at et særskilt karismatisk menighetslederskap initieres før Jesu gjenkomst, burde vel deres svar i denne sammenheng gjøre samme nytten?